

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

xlix [i.e. vii]. Effectus ejus formalis non est reddere naturam am
independentem à subjecto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

subjectum, quæquæ subjectum de se indifferens, ut subsistat per se, id est, positivè terminatum ultimo suo complemento (etsi de se determinatum, quatenus substantia est, ut subsistat per se, id est, sine subjecto inhætionis) determinat & complet in ratione subsistentis. Et sufficit hæc distinctio realis minor, quæ est inter naturam & subsistentiam veluti inter rem & modum, ad omnia explicanda, quæ de mysterio Incarnationis fides docet; nequæ major distinctio colligi potest ex eodem mysterio. Nihilominus hæc subsistentia suppleri potest à Verbo, utpote quòd illam supplet, non in ratione modi vel formæ, sed in ratione subsistentiæ, quæ abstrahit ab utroquæ, tantumquæ dicit terminum & complementum naturæ, & hoc facere potest Verbum sine imperfectione, cum Verbum formaliter sit subsistentia; calorem autem v. g. supplere non potest in ratione caloris, quia Verbum formaliter non est calor.

VII Effectus formalis primarius subsistentiæ non est, reddere naturã independentẽ seu incapacẽ dependentiæ à subjecto sustentationis;

hoc enim habet per creationem, & per hoc, quòd sit compositum, (si est composita) frustra autem est forma, quæ superadditur rei jam aliunde incapaci ad aliquid, ex eo tantum fine, ut reddat eam incapacem, sicut otiosa esset visio beatifica in Christo, si ea illi, qui jam vi unionis hypostaticæ est incapax peccati, daretur ad eum tantum finem, ut reddat illum incapacem peccati. Nec est, reddere naturam potentem substare accidentibus & informari ab illis; potentia enim substandi accidentibus mediâ educatione & unionem est ipsa materiæ entitas; & actu illis substat per educationem passivam, informaturque ab iis per unionem; subsistentia autem non est ista passio, nec unio accidentalis. Nec est, complere naturam in ratione operandi, quia prius est, complere eam in essendo; ex eo autem axioma: *actiones sunt suppositorum*: tantum infertur, actiones, eo ipso tribui supposito, quòd procedant à natura terminata subsistentiâ; posito autem, quod sit conditio ad operandum, compleatque actum primum (non est enim ipsa virtus activa, nequidem inad-

æqua-

æquatè) malè tamen adhuc assignatur, hic esse effectus subsistentiæ, cum id sit commune omnibus conditionibus. Nec est, reddere naturam incommunicabilem alteri ut supposito; ideo enim natura est incommunicabilis alteri, quia est omnino completa in suo esse, præterea subsistentia Patris non reddit naturam divinam incommunicabilem Verbo. Demum quod pariter memoratas opiniones refellit: Philosophi veteres nihil scientes de subsistentia, agnovere substantias independentes à subjecto inhæſionis, compositas à subjecto etiam sustentationis; virtutem illarum ad operandum expeditam, substantias completas incommunicabiles alteri; ergo malè hi effectus detectæ postmodum prius subsistentiæ attribuuntur. Sed est, esse perfectionem quandam substantialem ultimò terminantem & complementem naturam, ac constituentem cum illa compositum aliquod, quod dicitur suppositum; plus enim absque errandi periculo de subsistentia inferre non licet, quàm quod de ea ex Incarnationis mysterio justè deduci potest, cum neque à priori, neque à posteriori

eius existentia aliunde nobis constet: imò si plus non dixissemus, quàm effectum subsistentiæ esse, reddere naturam subsistentem, satis dixissemus, cum accidentium ipsis sensibus notorum sæpe effectum formalem aliter explicare nequeamus v. g. viriditatis, ruboris, quàm dicendo, illius effectus formalis est, reddere subjectum viride vel rubrum. Et sic viros in Theologia & Philosophia celebratissimos de Lugo & Qviedum loqui non potuit.

VIII. Potest natura existere divinitus sine omni subsistentia; cum natura sit prior causalitate subsistentiâ, adeoque antequàm intelligatur subsistens, intelligatur jam existens. Et hæc natura existeret per se, id est, non inhæreret alteri; non existeret per se, id est, non existeret positivè terminata & perfecta propriâ subsistentiâ. Nec infertur contrarium ex eo, quòd res non possit absolvi ab omni ubi & duratione; id enim ideo fit, quia spatium & tempus imaginarium infinitè circumfusum est rei, extra quod existere aucturare nequit. Nec implicat, rem esse sine